

בש"פ 3857/15 - סמיר בויראת נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3857/15

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל

העורר:

סמיר בויראת

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז מיום
7.5.2015 במ"ת 29517-08-14 שניתנה על ידי כבוד
השופטת ד' מרשק מרום

תאריך הישיבה:

כ"ב בסיון התשע"ה (9.6.2015)

בשם העורר:

עו"ד שי שקד

בשם המשיבה:

עו"ד דפנה שמול

החלטה

מונח בפני ערר על החלטת בית משפט המחוזי מרכז-לוד (מ"ת 29517-08-14, מפי כב' השופטת ד' מרשק מרום) לבקשת עיון חוזר בתנאי שחרורו של העורר שהתקבלה באופן חלקי. ברקע, כתב אישום המייחס לעורר ביצוע עבירות של חטיפה, מעשה מגונה בנסיבות אונס, שוד וסחיטה באיומים. הסניגור העלה מספר טיעונים, ואתייחס אליהם כסדרם.

עמוד 1

אומר כבר בפתח הדברים כי נדמה שבית משפט התחשב בעורר ואין מקום להתערבות, למעט בעניין אחד, כפי שיוסבר.

בית משפט קמא התיר לעורר לצאת מביתו לצורך עבודה, בתנאים שנקבעו. מההחלטה עולה כי היציאה לעבודה מותנית בפיקוח מלא של דודו ואביו של העורר. ברם, ניתן להבין את ההחלטה כך שתדרוש כי שני המפקחים יעשו זאת יחדיו, ואף את עמדת הסניגור ניתן להבין באופן דומה. כך או כך, נראה כי די באחד הערבים, דהיינו – האב או הדוד – כדאי למלא את התנאים שנקבעו, ואין צורך בנוכחות שניהם. פרט לכך, התנאי כפי שנקבע בתוקף, לרבות פיקוח של אחד מן הערבים ביציאה מביתו לעבודה ובחזרה.

הטיעון השני שהועלה על ידי הסניגור מתייחס לאיזוק האלקטרוני. לפי טענת הסניגור, אין צורך באיזוק אלקטרוני בשעות בהן אינו נמצא בעבודה, ותנאי זה אף מכביד על העורר. בעניין זה צודקת בא כוח המדינה בהערתה כי בשלב זה אין מקום לבטל את התנאי, וניתן יהיה להתייחס לכך אף בחלוף זמן לא רב. גם אם ניתן היה להגיע לתוצאה אחרת, אין לומר שנפלה טעות בנדון.

הטיעון השלישי מתייחס להגבלה בדבר שימוש באינטרנט. טענה זו לא נטענה בהליך קמא. הליך הערר כשמו כן הוא. הסתייגות ממעצר או מתנאי שחרור יש להעלות לראשונה בפני הערכאה הראשונה. די באי העלאת הטענה בערכאה קמא בשביל לדחותה.

אחרון, הסניגור ביקש להחזיר את כספי ההפקדה, או לפחות חלק מהם. המדינה הסכימה להחזרת חלק מהסכום לחברת פלאפון על פי בקשת הסניגור, אך לאחר מכן הסניגור לא עמד על כך, מכיוון שלא רצה לקבל בשלב זה את החיוב בשם מרשו. כך או כך, ההפקדה של ₪ 40,000 תואמת את הנסיבות, ומהווה דרך לאזן בין שחרור העורר והאינטרס הציבורי לוודא כי ימלא אחר תנאי השחרור. אף לא מצאתי כי הסניגור הוכיח כי קיים כרסום בתשתית הראייתית שמצדיק שינוי תנאי זה על פי מבחני הפסיקה הרלוונטיים.

סוף דבר, דין הבקשה להידחות, למעט השינוי שתואר לעיל בדבר הדרישה שאחד מן הערבים ילווה וימצא במקום עבודתו של העורר, ולא שניהם.

ניתנה היום, כ"ג בסיון התשע"ה (10.6.2015).

ש ו פ ט